

Önder Karaçay

- şiirler -

Yayın Tarihi:

21.1.2013

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Anında çözüm masalı

İçinde bulunduğumuz teknoloji kültürü,
İstedğini kolay ve hemen alabilirsin diyor.
Kullanımı kolay makineler birkaç düğmesine basılarak,
Her şeyi sunabiliyor.
Oturduğunuz koltuk keyfi ve rahatlığında,
Tüm akşamlarımız keyifle geçebiliyor.
Yiyecekler e-alışverişle paketlenerek eve,
Mikrodalga fırında pişerek mideye,
Gitmesi birkaç düğmeye bakıyor.
Kredi sektörü birkaç tuşla,
Şimdi al sonra öde diyor.
Sonra öde etiketinin bedelinin,
Gerçekten sonra ödeneceği akla bile gelmiyor.
Anlık memnuniyetler, geleceğimizi yok ediyor.
Bu rahatlık tuzağı,
Anın da çözüm masalı bitmiyor.

(11 Şubat 2010 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Anıta dikilmişti insanlık

İnsanlık ölüyordu,
Ölmesin yaşasın umuduyla,
Anıta dikilmişti insanlık.
Taşa tutunamayanlar,
Taştan korkmuş,
Bir çakal sürüsünün saldırısı gibi,
İnsanlığa saldırıyorlardı.
Tekbir getirerek kesmişlerdi kafasını,
İnsanlığın,
Bütün kabuk tutmuş kabukları kanıyordu,
Oysa anıt;
Başını eğmiyor,
Dimdik ayakta durmaya, duramayanlar kadar direniyordu.
Göz göze geliyorduk,
Bakışlarımızda gurur vardı,
Biz insandık,
Yobazlığa savaşın abidesi gibi,
Başımızın dik ve göklere yükselmesi,
İnsanlığı öldürüyordu,
Şimdi;
İnsanlık ölüyordu,
Ölmesin yaşasın umuduyla,
Anıta dikilmişti insanlık,
Bu barbarlıkta kin vardı, intikam vardı,
İnsanlığın yaratıcılığına düşmanlık vardı.
İnsanın insana yaptıkları yetmezmiş gibi,
Sıra; anıta, fikre, özgürlüğe kadar vardı,
İnsanlığı yok edenler için,
İnsan boyun eğmeliydi, heykel gibi dimdik duramazdı,
Teslim olmalı, direnmemeliydi,
Güdülmeliydi insanlık,
Kulluğunu bilmeliydi,
Yalvarmalı, dilenmeliydi,
Yaratmamalı, üretmemeliydi,
Özgürlüğe hasret kalmalıydı insanlık.
Başı dik durmamalıydı,
Karanlık gizlendiği yerden gelmeli,
Tekbir getirerek başı vurulmalıydı,
İnsanlık ölüyordu,
Ölmesin yaşasın umuduyla,
Anıta dikilmişti insanlık.
İnsan en fazla eşrefi mahlûk olabilirdi,
Üretemezdi de,
Oysa taştan, bakırdan, demirden, tahtadan, çamurdan,
Güzellik üreten aracı insandı.
Yıkanda insan,
Anıtı yıkan, fikri yıkan, güzelliği yıkan,
O anıt ki insanın efendisiz bir dünya özlemine taşıyacaktı,
Yükü ağır geldi birilerine,
İnsanlığa verilen değer belki de efendiden koparılıyordu,
Şimdi efendi koparıyor,
İnsanlığın kafasını, kolunu, gövdesini,

İnsanlık efendisine kul olsun diye,
Oysa insanın insanı yönetmediği bir dünyaya gidecektik,
Efendisiz bir dünyaya,
O dünyada bir taşlar yönetilebilir, bir de taş olmuş kafalar,
Taş olmayanlar kul olamaz diye,
Taşlar yıkılıyordu,
Taşlayanlarda,
İnsanlık ölüyordu,
Ölmesin yaşasın umuduyla,
Anıta dikilmişti insanlık.
İnsan taşı yontsa bu isyandı,
İnsanlık bu karanlık zihniyetle yandı,
Rızkı verecek olanı efendisi sandı,
21. yüzyılda da insanlık taşa çarparak,
Belleklerde karanlık bir çağ olarak kaldı.
Şükür soyu ak insanlarda vardı,
Mehmet Aksoy bunlardandı.

(24 Nisan 2011 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Aydınlığın penceresi açık

Her sabah aydınlığın yeni bir penceresini açıyordu,
Cumhuriyetin köşesinde aydınlığa,
Penceresinden;
Sesleniyor, bakıyor, yazıyor, uyarıyordu!
Tehlikenin farkında mısınız diye?
Tehlikenin farkındaydı,
Belki de ilk fark edenlerdendi,
Ne tehlikeler atlatmıştı,
En son tehlikeyi atlatamadı.
Çünkü artık bu eziyete dayanamadı,
Dünyaya açılan penceresi, gözlerini kapattı.
Aydınlığın penceresi açık kaldı,
Şimdi oradan bakıyor hepimize,
Ne kadar ucube yapı varsa,
Hepsine inat.
Aydınlığın birde mimarı vardı,
İnsanlık anıtı katledilmiş,
Mehmet Aksoy aydınlığa bir pencerede o açtı.
İlhan Şelçuk şimdi her gün Beşiktaş'da penceresini açık tutuyor,
Her sabah Cumhuriyet'te aydınlığa bir pencere açamasa da,
Şimdi sürekli açık bir penceremiz var.
Aydınlığa Beşiktaş'dan bakıyor,
Aydınlık Beşiktaş'a,
Davet ediyor..
Tehlikenin farkında mıyız diye!
Köşe başları tutulmuş,
Ordusu, siyaseti, yönetimi acizleştirilmiş,
Halkı ve ekonomisi küresele bağlanmış,
Mistik düşüncelerin esirinde,
Evine bir ekmek götürme derdine düşürülmüş halkımız için,
Kula kulluğu öğreten eğitim sınıfları oluşturulmuşken,
İyi ki aydınlığın penceresi açık kalmış.
Tekrar, tekrar sormak geliyor içimden;
Tehlikenin farkında mısınız diye!
Farkında olsaydık ne böyle bir soru sormak zorunda kalırdık,
Ne de yıllardır buna bir cevap arardık.
Aklı, bilimi, uygar olmayı benimsemez,
Bırakırsak olacağı budur.
Keşke demeden,
Tehlikenin farkına varsak,
Aydınlığın penceresi de açıkken,
Keşke geç ve güç olmadan farkına varsak,
Tehlikeyi daha da büyütmeden,
Açık penceremizi de kapatmalarına,
Meydan vermeden,
Tehlikenin farkına varsak.
Yobazlığın sonu olmadığını bilerek,
İşte bir pencerede benden,
Aklın, bilimin, aydınlığın yolunda olanlara,
Sanatına, tiyatrosuna, mimarına, şairine,
Sahip çıkanlara,
Bu şiir penceresi açık kalsın.

Bu kadar tehlikeye, bu kadar karanlığa,
Yeni, yeni pencereler ağsın.

(21 Haziran 2012 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

B aşk'a duygudur aşk.

Aşk;
Yaşadığımız hayatın kirine, pisine,
Bulaşmadığımız alanıdır.
Bir;
Arınma, temizlenme yurdu gibi,
İstemediklerimize karşı,
Bilenme, direnmedir.
İnancın,
Hayatta kalma savaşının yeridir,
Aşk.
İki insanın yakasına yapışmış,
Bir ışık gibi,
Belki de insanın mahyasıdır,
Aşk.
Hayatın gecesi,
Gündüzün ışığı,
İki gözün yakınlaştığı,
Yolun özüdür,
Aşk.
Gülümseyen bir acının,
Solluğu,
Nefese sığmayacak kadar,
Geniş akışı olan,
Duygunun yoludur,
Aşk.
Zamana meydan okuyan,
Hızdan, yavanlıktan,
Teknolojiden,
Anlamayan bir derinliğin,
Kayboluşudur,
Aşk.
Uzak bakışlı insanların içinden,
Kendini kurtaran,
Yakarışsızlığı kendine,
Yakıştıran,
Bir gönle kuruluşur,
Aşk.
Derin bir kuyunun suyundan,
Demlenen duyguların,
Çekilişi gibi,
Bizden gidişidir,
Aşk.
Kalbe mührü basılmış,
Hoyrat bir sevginin,
Kurumuş izinin,
Kalışıdır,
Aşk.
Kendini kendinden sakınan,
Kendini kendine çağırın,
Her insanda b/aşk'a,
Duygudur,
Aşk.

Önder Karaçay

Ben yoruluyorum!

Altı çizilesi bir şekilde yorgunluğun diline dolanıyorum,
Her durum, her olay, her ölüm karşısında,
Beni daha yorgun kılan bakışlarımı sorguluyorum.

Dil yoruluyor,
Söz yoruluyor,
Beden yoruluyor,
İlişkiler yoruluyor,
Duygular yoruluyor,
Siyaset yoruluyor,
Ekonomi yoruluyor,
Tüm bakışlar yoruluyor,
Ben yoruluyorum.

Yorgunluğumdan bu kadar şikayetçi olmamın en önemli sebebi,
Günümüz yorgunluğunun hemen unutulabilecek tatlı bir yorgunluk olmaktan çok,
Yaşama duygumuzun bir virüsü gibi bizi tehdit etmesindedir.

O yüzden yazık sanıyorum yorgun anlarımın ölgün hallerine,
Yaşama nedenim hissettiriyor bana bunları,
O yüzden arayışım son bulmuyor,
Başka kıyılar, başka sözler bitmiyor ben de,
Ben yoruluyorum yine de.

Yeni kıyılarda da, yeni sözlerde de,
Yorulan düşüncenin ve körüklenen şiddetin karşısında,
Gerçek hayat bu mu dedirtecek kadar,
Üzüntüme,
Hasretime,
Memnuniyetsizliğe,
Dayanamıyor,
Ben yoruluyorum.

Yaşadıklarımınla aidiyet duygum arasındaki ince çizgide
Kalakalıyorum,
Ne tarafa gideceğime karar veremeden,
Yaşadığım anın merkezinde tüm bunları taşıma bilinciyle,
Bilerek, hissederek,
Yorgunluğun durağında,
İnmek bilmiyor,
Ben yoruluyorum.

Önder Karaçay

Benzemezliklerimiz

Benzerlikler değil, benzemezlikler çeker beni,
Hayat benzemezliklerin uyumu değil midir?
Bütün yapılan mücadele zıtlıklara uyum kazandırma üzerinedir.
Güzellik görüntüsel bir uyum gibi,
Ayrıntıda benzemezlikler egemen,
Denizsiz, dağsız, yaylasız, ağaçsız bir doğa düşünülebilir mi?
Kadinsız, erkeksiz, çocuksuz, dedesiz, ninesiz bir toplum nasıl olsun.
İnsanların ruh hali nasıl andan ana değişiyor benzemiyorsa,
Güneş vurunca bütün dallardaki çiçekler aynı rengi vermiyor.
Kötü olan benzerlik değil mi?
Tek düzleştirerek yıldırıcı alışkanlıklara yol açan o değil mi?
Hep gülen ve hep asık suratlı insan var mı?
Bazılarımıza öyle gelse bile,
İç gülüşlerini, derin hüznlerini saklayabilen olmuş mu?
Sevdalı yüreklerin aşklarını tekdüzelikten öldürdükleri gibi,
Benzerlik bir yakıştırmadır, görecelidir,
Benzer sanılır, ikizler bile benzer değildir.
Gerçek hiçbir insan birbirinin benzeri değildir,
Yedi milyar insanın yaşadığı bu dünyada;
Elli milyar olursa parmak izi aynı olan iki insana rastlanacak,
Göz irisi her insanda hala ayrı ve bilim ne kadar insana ulaştığımızda bir Aynısına nasıl rastlanacağını çözebilmiş değil.
Milyonlarca yıldır benzemezliğin ayırımında olmayan insan bugün neden bunun peşinde,
Bir aynısı daha olmak niye...
Benzemezliğimiz fark edildikçe insan sanata daha yakın olmaya başladı,
Bütünleştiren, eleştirerek zıtlıkları yok eden emek; sanatı keşfetti insan,
doğa bir benzersizlikler bütünü ise,
İnsan neden gerekli ve gereksiz bilgilerle, yönlendirmelerle,
Aldatıcı düşlerle sürü ruhlu kitleler olmaya çabalarlar birbirlerine benzemek için,
Anlamak mümkün değil.
İnsan doğa gibi doğal olabilmeli,
Benzersizliğin uyumu ile,
Birbirine benzemeye çalışmaktan kurtulmalı.
Benzemezliğin uyumunu yaşamalı...

(21 Ocak 2011 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Bir ömür yeter aslında

Son günlerde kulağıma bir söz takılıyor;

Bir ömür yetmiyor.

Bir ömür neye yetmiyor?

Yaşamaya mı, yazmaya mı, sevmeye mi, bir eser bırakmaya mı?

Yetmiyor.

Yeter aslında bir ömür;

Eğer, yaşadıklarınızı, duyarlılıklarınızı, gördüklerinizi, öğrendiklerinizi,

Unutmadan yaşar ve yaşadığınız gibi yazarsanız yeter aslında.

İçinizden geçenleri, içinizden geçtiği gibi yaşarsanız,

Bunu da kimseye zarar vermeden yaparsanız yeter aslında.

Yaşamasını bilene, yazmasını bilene, dünyada bir eser bırakmasını bilene,

Bir ömür yetmiyor doğru.

İki ömür de olmayacağına göre,

Bütün bunları bir ömre sığdırmak becerisine sahip olmalıyız.

Keşke olsaydı, ama yok bunu biliyoruz.

Hayat bir yerde ve bizim bilmediğim bir anda dur diyor,

İşte anlatmak istediğimde budur aslında,

Her an durabilmeye hazır yaşamaktan bahsediyorum,

Hiç durmayacakmış gibi...

Yaşadıklarınız, yazdıklarınız anılır ya da anılmaz,

Anlaşılır ya da anlaşılmaz, buna takılmayacaksınız,

Anılar kalır, sen gidersin gideceğin ve ya gitmen gereken yere,

Senden önce nice dostunun, arkadaşının ve sevdiğinin gittiği gibi,

Ne bırakıyorsun ona bakacaksın.

Bir ömür yeter mi yazmasını, bir eser bırakmasını bilene?

Yaşın kırksa, seksene kadar bir kırk yıl daha yazmayı, bir eser bırakmayı göze almalısın.

Dünyadaki değişimleri takip etmeli, değişmen gerektiğinde değişmeli,

Değiş memen gereken yerde ve zamanda değişmemelisin.

Kimi zaman eski bir uyanışın sevincini de yaşarsın,

Çoğu zaman da büyüklüğü tartışılır bir gücün altında ezilirsin,

Bir ömür yetere bunları da sığdırmayı bilmelisin.

Bir ömür hiç kimseye yetmez biliyorum,

Önemli olan bir ömre sığmayacak kadar bir ömür yaşamaktır.

Belki de yirmi dört saatte kırk sekiz saat yaşayacak kadar dayanıklı olmalısın.

O ömrün değerini de bilmelisin,

Yeri geldiğinde yaşadıklarını bir kez daha yaşamak isteği ile unutman gerekenleri,

Unutabilecek gücü kendinde bulmalısın.

Yeri gelir yanlışta yaparsın, o yanlış düzelterek başka yanlışlarda,

Yaşamın muhasebesini yapmak, mizanını tutturmak zordur,

Bir ömür yetmez derken, yetmeyenleri de bileceksin.

Yazmasaydım, söylemeseydim, duymasaydım, kullanmasaydım

Pişmanlıkların da olacak, hayıflanmayacaksınız.

Onlar da senin pişmanlıkların sahip çıkacaksınız.

Ne çare ki bir ömür yetmeli bütün bunlara,

İstedığın kadar arayışa dalacaksın,

Belki seni takip edenleri de sürükleyeceksin,

Yayınlanmamış, amacına ulaşmamış yazıların,

Kitapların, öykülerin, romanların, şiirlerin olabilir.

Bütün bunları toplumun önüne sermeye bilirsin,

Unutma her eser kendi başına bir buyruktur,

Önemli olan eserin sahibinin buyruklara boyun eğmemesidir,

Sırf eserim olsun, benim olsun ısrarında olmayacaksın.
Bir kez, bin kez yazdın unut onu,
Bırak yazdıklarında kendi başının çaresine baksın.
Eserinin de kendi kişiliği olmalı,
Senden almış olması sende kalmış olmasını gerektirmez,
Herkesin senin gibi düşünmesini istemeyeceksin.
Bırak isteyen istediği gibi düşünsün, istediği gibi yaşasın.
İsteyen istediğini sevsin, istediğini okusun, istediğini yazsın,
Yeter ki zorlama olmasın.
Hayatın için bir ömür yeter derken zorlamayla dolmasın.
Her fikir kendi başına doğar, gelişir,
Zemin bulursa kimse engelleyemez fikir doğruysa,
Doğru değilse zaten kendi yalnızlığında yok olur, bırak olsun.
Olacaksa o fikir, onu ancak zamanın bir yerinde görürüz,
Ya da görür çocuklarımız.
Bazı konuları da bırak yeni kuşaklara kalsın.
Bir ömür yetmez ama yinede sen yetmeyeceğini,
Bile, bile yaşayıp yazmalısın.

(12 Eylül 2010 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Birini alır diğeri unutturur ölüm

Sözün yitimindeyiz,
Toprağın verdiği uzak,
Aldıklarına yakın mesafedeyiz,
Rüzgârın yönündeyiz biz.
Kor ateşin içindeyiz,
Küllenen,
Ozanlar sözün esiri olmuş,
Savrulan yine biz.
Yunus der ki; 'aramızda gezer ölüm,
Halkı bostan edinmiş dilediğin üzer ölüm'
Biz bilmeyiz.
Son nefesin sessizliği üzerimize sününce,
Kapımızı ölüm çalınca,
Nefes alışımıza,
Şükretmeyi bilmeyiz,
Biz.
Bizi yakan ateşe bile,
Bir başkasının acısına;
Bakar gibi bakan,
Yine biz.
Bir ölümün ardında,
Bir arada toplanıp,
Ölümü anlamadan yaşamaya çalışan,
Biz.
Oysa ölüm habersiz gelir,
Genci, yiğidi, yaşlıyı seçmez,
Birini alır diğeri unutturur ölüm,
Alışırız, unutturuz,
Biz.
Şair söze döker,
Acıyı, sızıyı, sevinci,
Doğduğumuz güne ağladığımızı,
Öldüğümüz güne sevinmemiz gereğini,
Geç anlarız,
Biz.

(10 Mart 2011 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Boncuk boncuk kar

Soğuk dünyanın sıcak insanı olarak,
Kar üstünde kızak kayarak, top oynayarak,
Damın üstünden atlayarak,
Kar soğuşunda büyüdüm ben.
Kışı mızın tek eğlencesiydi,
Beyaz örtüyü gökyüzünden karla,
Pamuk tarlasına dönüştürür toprağı,
Kimsenin kirletemediğı o beyazlık,
Sekiz ay misafirimiz olur.
Bir yorgan gibi sarar bizi.
Toprağın koynu kar beyazı,
Gecelerin ayazı,
Çatılardan sarkan buzu,
Düştü mü öldürür sizi,
Soğuktan başka iklim yok sanırsınız,
Çaresizlik üşütmez sizi,
Yaz gelir kar yine sizinle,
Filizlenen çiçeklerin yapraklarında,
Boncuk boncuk kar,
Yazın da bırakmaz sizi.
Dağların en yükseğinde,
Eskisi erimeden,
Üzerine yağar yenisi.

Önder Karaçay

Boşa gitmesin yaptıklarım

Ben acı çeker, eziyetlere katlanırım a dostlarım,
Mutluluğun resmini,
Özgürlüğün kendini ararım,
Duygularımı nasıl ederim bilirsiniz,
Sanmayın ki sadece şiirlerim sanırım,
Derim ki; gelin bir şeyler yapalım,
Boşa gitmesin yaptıklarım.

(21 Nisan 2012 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Çabuk geçer

Bitmesi istenmeyen anlar,
Doyurmadan,
Tadı damağında bırakarak,
Çabuk geçer.
Bitmesi istenmeyen yol,
Alarma kurulmuş uyku,
Çabuk geçer.
Hayat çok kısa,
Yaşadığını sandığın günler,
Çabuk geçer.
Güzelliği bir sivilce,
Zenginliği bir kıvılcım,
İçi ve gönlü zengin olmayanın,
Zenginliği,
Çabuk geçer.
Zevkler sinsidir,
İçine çeker, içinde tutmaz,
Hevesi,
Çabuk geçer.
Buza duran,
Kayar düşer,
Düşenler kalkabilir,
Acılar,
Çabuk geçer.
Ölüm acısı zordur,
Sabrı veren Allah,
Hayat devam eder,
Üzölmek,
Çabuk geçer.
Hayatın kadrını,
Döner durur,
Zaman,
Çabuk geçer.
Bebeklik, çocukluk,
Gençlik, olgunluk, yaşlılık,
Bir ömür,
Çabuk geçer.
Bu fani dünyada,
Sadece bu dünya için yaşamayan,
Sırat köprüsünden,
Çabuk geçer.

(19 Ocak 2013 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Çocuklarım gelir aklıma

Çocuklarım gelir aklıma,
Hayatımı delip geçen dipsiz avuntularla oyalanırken,
Mavi gökyüzüne bakarken kaybolan çizgilerde,
Gece gelmeden yıldızları indiririm gökyüzünden,
Şabahi beklemem güneşle ısınırım,
Üşüdüğümde,
Çocuklarım gelir aklıma,
Şevgimi belli edememekten korkar,
Sararım kollarıma, sarılırım kollarına,
Kimi zaman bir köşeye çekilir içimden ağlarım,
Asık suratsız olmaksansa gülümsemeyi sürekli kiralarım,
Saçlarını okşarken,
Çocuklarım gelir aklıma,
İnsancıl duygular yüreğimi parçaladığında,
Acılar yaşam denen o güzelliği yok ederken,
Sabahların titretici ayazında,
Soğuk bıçak gibi keserken,
Işıl gözlerine dalmayı sevdiğim,
Çocuklarım gelir aklıma,
Ağladıklarında buğulu isyanlarını düşünürken,
Derslerini, okullarını birlikte okurken,
Derslerini derslerim gibi yaparken,
Gökyüzü üzerime bulutlarla gölge düşürürken,
Berraklığı aradığım, güneşi süzdüğüm zamanlarda,
Çocuklarım gelir aklıma,
Gözlerimi kapayınca,
Düşüncelere dalınca,
Her gün biraz daha toprağa muhtaç kaldıkça,
Yağmura tutulup ıslanınca,
Bitkiler nasıl ışığa muhtaçsa,
İşe, ekmeğe, özgürlüğe alıştıkça,
Yabancı kuşatanları kovunca,
Çocuklarım gelir aklıma,
Acılardan gelecek bir türlü gelmeyince,
Karanlıktan aydınlığa yol ayrılmayınca,
Ağacın dalına şafak söktüğünde kuşlar konunca,
Belirsizlikle yalnız kalınca,
Aydınlığım olacak,
Çocuklarım gelir aklıma.

(12 Şubat 2012 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Damıtılmış bilincim öyle söylüyor

Babaanneme, dedeme göre bende zamane çocuğuydum.

Şimdikilerde benim için aynı duyguları yaşıyor.

Zaman değişiyor,

Zamane çocuğu değişmiyor.

Ne büyükler zamana uymaya çalışıyorlar,

Nede gelecekte kendileride aynı sıkıntıyı yaşayacaklarını biliyorlar çocuklar!

Bu bende içimdeki sesi kanatlandırıyor;

Diyorum ki; anlatabilir miyim zamane çocuklarına bizi anlamalarını,

Bir gün kendilerininide anlamayan nesillerin geleceğini.

Şimdiye kadar kimse düşünmüşmüdür bunu bilmiyorum?

Ya da şöyle mi sormalıyım;

Buna çözüm bulabilmiş var mı?

Bir an zamanı durdurup, hatta geriye sararak eski kuşakların yaşadıklarını göstermek istiyorum,

Sonra ya bizide birilerine göstermek isteyenler olursa diye tırsıyorum.

Neden korkuyorum ki!

Ben istemiyor muyum kuşak çatışmasını çözmeyi.

Her zaman kendi içinden geçenleri tanımlar,

Başka zamanların şahitlerini kim tanır ki!

Benim derdim şu an yaşandığı anda anlaşılmayan bu çağın anlaşılmasını sağlamak.

İnsanların dönüşüm süreçlerinin ruhunu okumaya çalışıyorum.

Ancak insana bakarak yol alabiliyorum.

İnsan bulabilirsem!

Kuşkuşuz karşıma çıkan herkesi denek olarak görmüyorum.

Seçiciğim de, görmeden geçiciğim de,

Algımı insanların bu hale gelmelerine neden olan sorunlarına döndürüyorum.

Damıtılmış bilincim öyle söylüyor.

İnsanların yaşam öyküleri yeryüzü algısı olarak belkide bize öyle yansıyor.

Zaman zaman çözümsüz kaldığımız anların nedenlerini bile oradaki aynada çözüm buluyor.

e-zamane öyle diyor.

İçinizde saklı duran öfkenizin yansımaları da gösteren ve bir sezgili bakışla oradan çıkmamızı sağlayacak olan da o.

Her kertiğinde bize dokunan setleri, zamanı anlama bakışını geliştiren birer gözlere dönüşüyor.

(24 Şubat 2010 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Değişmez

Her şey değişebilir,
Hayat, yaşam tarzları, teknoloji, üretim biçimleri, insanların fikirleri hatta duyguları bile değişebilir.

Yalnız bizim öyle bir şeyimiz var ki!

O değişmez.

Değişmeyen ne olduğunu merak mı ettiniz?

İpuçlarını vererek anlatayım;

Emperyalizmin oyunlarına alet edersiniz, değişmez,

Ekonomik oyunlar oynarsınız, değişmez,

Bankaları, ticareti, sanayiye, üretimi ele geçirirsiniz, değişmez,

Bizi tüketime bağlar, mecbur bırakırsınız, değişmez,

Eğitimi yozlaştırır, bilimi unutturur, değişmez,

Gazetelerle, televizyonlarla, internetle, teknolojiyle uyuşturur, değişmez,

Yasaları değiştirirsiniz, değişmez,

Şizin istediklerinizi oynayan rol kesicileri değiştirirsiniz, değişmez,

Özgürlükleri kısıtlarsınız, değişmez,

Eşitliği yok edersiniz, değişmez,

Baskı kurarsınız, değişmez,

Sözde adalet dağıtırsınız, değişmez,

Sömürüyle çok paralı bile olsanız,

Ruhumuzu da almaya gelirsiniz, değişmez,

Ekonominin damarlarında dolaşan sizin kanınız olduğunu zannedebilirsiniz,

Biz damarlarımızda akan kanın ne olduğunu size bildirmemiş miydik?

Yeniden hatırlatmak gerekirse; bu fikrimiz, değişmez,

Yediklerimizin genleriyle oynayarak bizi değiştirmeye kalksanız da, değişmez,

İşbirlikçiler çoğalsa da, değişmez,

Değişerek sizi umutlandıran çıksa da; biz de emanete saygı, değişmez,

Satılamayacak tek şey ruhumuz kalsa da,

Biliyoruz sizinde bu aç gözlülük, vicdansızlığınız,

Sorumsuzluğunuz, vampirlik, değişmez.

Bizimse yüce adaletin yardımıyla, inancımız, ruhumuz,

Maneviyatla,

Milli ruhumuz değişmez.

Değişseydi Çanakkale'de değişirdi.

Değişmeyen tek şey değişim kalsa da,

Bizim maneviyat duvarlarıyla örülmüş ruhumuz,

Kendini güç sanan, bu sanal ve yalan dünyada,

Hiçbir devletin, hiçbir şirketin, hiçbir sömürgecinin önünde,

Hiçbir işbirlikçinin önünde eğilmez ve değişmez.

Biz bir tek yüce adaletin önünde secdede eğiliriz,

Sizin gibi Firavun'da zenginliği ile direniyordu, secde etmiyor, değişmiyordu,

Son anda helak olacağını anladı secde ederek iş işten geçtikten sonra değişmeye kalktı,

Bizde ne iş işten geçer, ne de bir Türk söz konusu bağımsızlık ve vatan olunca,

değişmez.

Dökülecek deniz istiyorsanız o da var, yine İzmir ruhu bize gelir, savaşçılığımız

değişmez,

Bir Türk ne bir Türkü; ne de bir türküsünü dahi,

Hiçbir aldatmaya değişmez.

Sömürge zihniyetinde olanların bu zihniyetleri,

Değişmese de, değişmese de,

Bizde vatan, toprak, bayrak, tarih,

Gibi çok değerimiz hiçbir ruhta değişmez,

Değişemez.

(02 Haziran 2012 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Dil

Başka bir milletin dilini öğrenen,
Kendisi gibi değil, başkaları gibi olma özentişi içindedir.
İnsanı olmadığı ülkeye,
İnsanı olandan daha fazla hizmet etmektir.
Kendi dilini reddeden, reddettiği içinde böyle bir çabanın içinde olanların,
Kendi dillerini bir elbise gibi çıkarma veya istediği zaman giyme lüksüne sahip değildir.
Dil bir kültürdür,
Yabancı dille bir eğitim başka bir kültür adına kendi kültürünün katledilmesidir.
Kültür yok edilemez,
Sahip çıkılmazsa, sahip çıkanlarda engellenemez.
Eğitimi yabancı dile yaparsanız,
Düşünce yoğunluğu dile geçemez,
Düşünce yoğunluğunu diline aktaramayan insan gelişemez.
Bizim beyni aç kalmaya ihtiyacı olan insanlarımız olmayıp,
Beynimizi aç bırakmak isteyenlere de ihtiyacımız yoktur.
Çünkü beyni aç kalanların karnı da aç kalmaktadır.
Eğitimde amacını doğru belirlemeyen ülkelerin,
İnsanlarını çağdaş dünyaya eşit üye yapmaları,
Yabancı dil, yabancı kültür öğreterek yapamazlar.
Nitelikli düşünce, nitelikli insan, nitelikli üretim, nitelikli yaşam,
Nitelikli kendi dil eğitimi ile kazanılabilir.
Yabancı dil küresel hastalıkları yayma aracıdır.
Dili yabancılaştıranın dini de, kendide, kültürü de yabancılaştır.
Bu yabancı dil bilen insanlarımız olmasın anlamında değildir,
Bütün insanlarımızı yabancı dilin esiri yapmama yanlışlığının yakarışıdır.
Bir insan önce kendi dilini çok iyi öğrenmeli,
Kendi dili ile bir kültür yaratmalı,
Bilime kendi dili ile katkı sağlamalıdır.
Ana dili, üretim dili, kültür dili, bilim dili,
Yapmak için diline sahip çıkmalıdır.
Başka dillerle başka dillere sömürge olmamalıdır.

(20 Ocak 2012 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Doğru yazmak vicdan ister

Duyulana bakmak,
Yaşanana tanık olmak hayatımın bir yerine gelip siner.
Farkında olsam da olmasam da hayatımın seyrindeki her kıpırtı, devinim, olgu ruhuma
bir çizik atar.
Bunlar illede yaraya dönüşmesi gerekmiyor, dönüp bakmak için,
Birileri yaşar, yaşadıklarının kahramanı bile olduğunu bilmeden.
Birileri yaşananların gözlemcisi gibi, tanığı olarak vicdan duygularıyla yazar.
Bunda kendi olma yolculuğu, neleri bilme içeriği hep beni farklı kıyılara çeker,
Ayrıksı bir duruşla kendimi ötekileştirmeden yol alabilirsem eğer,
Yaşadıklarımı vicdan süzgecinden geçirdiğime inanırım,
Bu yanımla benim yüzümü yazılara döndürür,
Çünkü yazmak insanın kendisi ile yüzleşmesidir,
Yazarak yolculuğa çıkarım ben nereye gitmek istiyorsam oraya,
Yazarak geçmişime sahip çıkmaya çalışırım,
Deneyimlerim yol gösterici olur, sorgular hayatı,
Yazma bilinci bende ana dili öğrenme bilinci gibidir,
Yazan toplum kendini görebilen toplumdur, karanlıklar aydınlanır yazılar da,
Yazı saklı kalmayı, örtülü kalmayı, yitik olmayı önler,
Yazmak yaratmaktır cesaret ister,
Yazı gözlenenlerin neliğini ortaya çıkarır,
Yazılı hayat sorguya dayanır,
Sorgulamayan zaten yazamaz,
Şorgulayan geleceği kurar,
Ötesi karanlık, ötesi muamma, ötesi bilinmez, ötesi kör kuyu,
Yazı yanlışları ayıklar,
Ön yargıları ortaya çıkarır,
Yazı bir terazidir, değerdir, ölçüdür,
Yalnız doğru yazı yazmak vicdan ister.

(12 Aralık 2003 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Gamzelerinin ukuru

Gölmeyi biliyorsun aşkım,
Konuşmuyorsun,
Bunu bana saklamaya çalışıyorsun.
Yalnız,
Gamzelerinin ukuru;
Seni ele veriyor,
Ne zaman gizli gülsen,
Beni o çukura düşürüyorsun.

Önder Karaçay

Gelecek

Geleceği bilmek ister miydim?
Hayır, geleceği bilmek istemem,
Sevinçler kadar hüzünler de getireceğini daha yaşamadan bildiğim için,
Bunların bir sırası olmadan geldiğini de,
Geleceğin kendi kendine bir geçmişe dönmesini isterim,
Bense izin verirse onunla birlikte geçerim.

(26 Eylül 2003 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Gözlerimle dokunduğum her şey ışığına kavuşuyor

Hayatımın her anına dokunduğumda;
Yarasız bir ülkenin ıssız kalbinde yaşadığımı hissediyorum.
Öfke duymasam da içimdeki ses beni avutmak istiyor.
Diz boyu hoyratlığın içinde dokunduğum her şey kendi içine çekiliyor.
Mavi gökyüzü bir ayna gibi gösteriyor bütün olanları,
Herkesin kendi hesabına kasaplığı devam ederken,
Kurbanın kim olduğu pek belli olmuyor.
Yazısız talihimi yazıyorum.
Doğanın dengesini bu hale getirdikten sonra konuşur olduk doğayı,
Kan akıtmayı pek sevdik,
Ecelsiz ölmeyi başışladık kendimize,
Çoğumuz ilk söze ve bakışa tutunduk,
Kötülerin öğüdüyle yürüyenler o kadar çoğaldı ki!
Meyvesini her mevsimde vermeye zorladığımız her şey,
Çabuk solmaya başladı.
Dokununca değişeceğini umarak dokunmak istedim;
Geceyi gündüzünden,
Doğruyu yalanından,
Siyahı beyazından,
İlerideki geride olandan,
Ayırmak, dokununca değişen zamandan söz etmek için,
Ama nafiye;
Buharlaşan ne varsa ilkemiz olmuş günümüzde.
Zaman budayarak, susarak öldürüyor,
Acısı gözlerimde eriyor, gözyaşlarımdan belli,
Her dönem kendi acı çektirme yöntemini buluyor nasılsa,
Dokunmadan gitmeyi seçebilseydim keşke,
Kabuğunu kıramadan gidemiyorum bu zamanın,
İçindekileri dışına dökerken;
Gözlerimle dokunduğum her şey ışığına kavuşuyor.

(26 Kasım 2006 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Hiçleştiren zaman

Her şeye kolay ulaşabilmek ve kolay tüketebilmek,
Çabasız kazanılanların kaybedilişine üzülemeyen,
İnsanlar hiçleşiyor.
Biz hiç miyiz?

Yaşadığımız her an bakışları değiştiren bir yolculuk olması gerekmez mi?
Yüzümüzü zamanın bu taşıyıcı tarafına döndürüp baktığımızda bunu daha iyi anlarız.
Oysa hırçın bir zamandan geçiyoruz.
İletişim teknolojisi ne kadar hayatımızı kolaylaştırdığını düşünsek de aslında hayatımızı
tehdit edenin o olduğunu kabullenemiyoruz.
Sadece gündelik yaşamımızın akışı kolaylaşıyor sanırken;
Geleceği kaybediyoruz,
Ruhumuz eridiği için,
Bunun farkında olamıyoruz.
Paylaşmayı niye kaybediyoruz?
Bu fani dünyayı neden bu kadar önemsiyoruz?
Paraya, yere, yükselişe, yeni olan her şeye neden çok tutkunuz?
Kopuş ve sürüklenişi neden görmüyoruz?
Kuşkusuz değişim kaçınılmaz ama hep olumsuzla doğrumu daha iyi değişeceğiz.
Benzeşmeden, ayrışarak nereye kadar gideceğiz?

(14 Eylül 2009 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

İleride

Her şeyimiz ertelenmiş bizim,
Duygularımız, düşüncelerimiz,
Sevgilerimiz, aşklarımız,
Geleceğimiz bile ertelene, ertelene gelememiş,
Demokrasimiz, hukuk sistemimiz, insanlığımız,
İleride gelecek diye!
İleride, ileride,
Çocuğumuz bir şey istese ileride alırız olduk,
Çünkü onlarda bizim geleceğimiz ya,
Gelecekle bir yerler de buluşurlar diye,
Birine adres sorsak az ileride,
Çalıştığımız yerden izin istesek ileride,
Müşterimiz bir şey istese bununla idare et hallederiz ileride,
Böylece bütün beklentilerimiz ileride, ileride diye, diye
Beklentilerimiz ileride,
Tek amacı olmalı bu ileride olmanın,
Hepimizin geride bırakmak gibi,
Bir ileride, bir geride.
Geride kalmışlıktan kurtulmak mı?
İleride.

(28 Şubat 2010 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

İnsan usta

İnsan usta olunca ya da usta insan olunca,
Sınırları da insanca,
Küçük küçük yaşamlarımız,
Abartılara bakınca,
Ne kadar kolay düşüyoruz,
Bu duruma safça,
Sorgulamadan,
Kerameti kendimizde sayınca,
Usta dediğin anlatan,
Ertesi gün kedine yeni bilgiler katan,
Olmayınca,
Ustamı olur böyle kalınca,
Böyle gidilir mi bu yollarda uzun ince,
Ustayım derken,
İnsanın yüreğine bir de kin inince,
Karışır,
İnsan usta olunca ya da usta insan olunca,
Kafasının içindekiler kendisine,
Gölge olunca,
Tutsağı olmazsa eğer bu garipliklerin,
İşte o zaman insanda ustaca,
Ustada insanca,
Kendine ayna tutabilenler,
İşaret parmağıyla suçlarken,
Aslında kendileri suçlu gördüklerini bilince,
Başkalarının bizi nasıl gördüğünü,
Birde anlayınca,
Usta da oluruz, insan da oluruz,
İnsanca,
Yetersizliği fark edince,
Herkes bildiğini, hatta yapabildiğini yapınca,
Hele bir de gelişmeleri önce sezince,
Fırsatlar mı çoğalır, yoksa tehlikeler mi azalır,
Bir de bunu anlayınca,
Oluruz dosta dost, düşmana dost,
İnsanca,
Yetmezliğin de sınırını çizince,
Fazlasını fark eder insan,
Biraz gözünü karartınca,
Eksikliğimizin bitmeyeceğini bilince,
Bir de bu bilince varınca,
Son durağıdır insanlığın hali o durakta,
İnsanca,
Kendini tamamlanmış saymak kadar tehlikeli bir düşünce yoktur,
Yaşarken insanın öldüğünü kabule düşünce,
Ne hayatın sonsuza gidişi durur,
Ne de öğrenme ihtiyacı,
İnsan kendini kendinde bulur,
Yeniden yeni den üretince,
Birde merakını diri tutunca,
Her sabah öğrenmemiz gereken ve bizi bekleyen,
Bilgilerin farkına varınca,

Bir de hayatına paylaşmayı sokunca,
Değmeyin insanın keyfine,
Bu kesintisiz akışın sonu gelmeyince,
Paylaşmak son tuğlasıdır insan olmanın,
Mağrur yükseklerde yer kalmadığını bilince,
İnsan oluruz ustaca,
Usta oluruz insanca,

(14 Nisan 2000 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

İstanbul

Dar boğazları yol geçen hanı,
Aşkları tek güzel yanı,
Gel de gör her gün yeni konuklarını tanı,
Labirent ruhlu bir şehirdir,
İstanbul.
Satıcısı, kapıcısı, simitçisi,
Darmadağın bir zenginliğin
Hikayesi,
İstanbul.
Trafik gürültüsü, insanın içini çizen vapur sesi,
Denize karışan martıların isı,
Her şeyin tıkırtısı,
İstanbul.
Çocukluğum, gençliğim,
Bir yaşlılığım kaldı,
Olgunluğumu kendisine ayırmış olmalı ki,
Beni burada yaşatmaya kararlı,
İstanbul.
Uslu satıcıları, ramazan davulcusu,
Sesi yüreğe işleyen bozacısı,
En dokunaklısı,
Sarhoşu, kıvamı koyu içkicisi,
Sütçüsü, yoğurtçusu, tombalacı, nayloncu,
Kapalı çarşısı,
Bir de deniz ötesi karşısı olmasaydı,
Olur muydu?
İstanbul.
İstiklal caddesi,
Bir çok ünlü lokantası,
Çamlıca da çay bahçesi,
Her çeşmede su sesi,
Bir şiir gibi benim hayatımın,
Ruhumun vazgeçilmez,
Tek parçası,
İstanbul.

(22 Şubat 2000 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Kayboluyor derinliğimiz

Bilen, bilmeyen herkesin üzerine;
Vazife olmuş dedikodu.
Her konuda,
İçeriksiz.
Mekanlarımız kadar,
Genişlemediği için ufkumuz,
Kayboluyor derinliğimiz!
Doğru yanlışa,
Yanlış doğruya,
O kadar çok bulaşmış ki!
Doğru eğrilerek kalmış her şeyin içinde.
Geniş yaşadığımızı zannettiğimiz dünyamız,
O kadar daralmış ki;
Kendimize bile uzak kalmışız.
Burnumuzun uzaklığı kadar yakınlıkları,
Uzaklaştırmış,
Yakınlaştığımız ise şimdi;
Bizi bizden uzaklaştırma derdinde,
Şimdi çoğumuz halsiz, çabasız kalmış.
Karalayan, tehdit eden, şikeli,
Olduğumuzu anlatanlar varken,
Öyle olmadığımızı sunan ve sanılan,
Kritiklere konu oluyoruz.
Yapıcı olmak,
Tehdidin içinde yıkılmış,
Gülümsemek dahil her şeyi unutmuşuz.
Birleşemez, birlikte hareket edemez,
Sadece kendimizi kurtarma derdine düşersek,
Ne kimse kendini kurtarabilecek,
Ne de kalacak bütünlüğümüz.
Biz bize sahip olmadığımız müddetçe;
Kayboluyor derinliğimiz.

(31 Mayıs 2012 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Kendi kendimize uyanmazsak

Türkiye Cumhuriyeti halk tarafından kurulmuş bir cumhuriyet olduğu için,
İdealleri kendini aşan,
Gözü gibi bakılması gereken,
Üzerinde çok göz olan bir cumhuriyet olduğu içinde,
Savunulması, kollanması zor bir cumhuriyettir,
Türkiye Cumhuriyeti.
Tam bağımsızlık isteyen ve öyle kurulan,
Dini kurallar değişmeyeceği ve eleştirilemeyeceği için,
Laiklikle yönetilen ve yönetilmesi gereken,
Tek millet Türk Milleti olmak amacıyla yola çıkan ve olan,
Milli birliği bu üç temel direğe bağlı bir devlettir.
Emanetin görevinde olanların ihanetiyle,
Bu üç direk yerinden oynatılmış,
Emanete olması gerektiği gibi sahip çıkılmamaktadır.
Halkımızdan alınan yetki kötüye kullanılmış,
Kurucu felsefe ve tam bağımsızlık felsefesine leke olarak düşmüşlerdir.
Lekeye düşenler düştükleri yeri hak ettikleri içindir.
Devletimizin kaderiyle oynayanları ne tarih, ne de bu halk affedecektir.
Bugünlerde tarih olacaktır.
Türkiye Cumhuriyeti, Osmanlı İmparatorluğuna özenilmeyecek kadar,
İleri, özel, özenilen bir cumhuriyettir.
Osmanlı İmparatorluğu kendi tarihinde gerçektir ve o da bizim tarihimizdir,
Yıkıldığında Türkiye Cumhuriyetini kuranlar o tavır ve eylemi yapmamış olsalardı,
Bugün Türkiye Cumhuriyeti olmayabilirdi.
Gelecekte istemediğimiz bir tarih anlatmak ve duymak istemiyorsak,
Gün yine cumhuriyetin kurulduğu tarihteki tavır ve eylem günüdür.
Yaşananları kabullenmek ve onaylamak aynı şey değildir,
Kabullenmek ancak mücadele adına olabilir.
Onaylamak bitişimiz olur,
Gelecekte olacaklar milletimizin yapacaklarına bağlıdır,
Gün çare arama, çıkış yolu bulma günüdür.
Gün cumhuriyete gaddarca saldıranlara alan bırakma günü değildir.
Türk milleti bağımsızdır ve bakası için ulus kalması şarttır.
Bağımsızlığı yitirdiğimizde belki yok olmayız,
Ama bir daha asla bağımsız olamayız.
İktisaden bir yere bağlanıp ve bağımsız kalan tarihte bir devlet yoktur,
Tehlikeye bu kadar kapılmışken,
Artık uyanmak zamanıdır,
Almanya'nın dümen suyunda boğulan Osmanlı imparatorluğu gibi,
Amerika'nın dümen suyunda boğulmaya ne gerek var,
Emperyalistin niyetinde böl, parçala ve yut varken,
Kendi kendimize uyanmazsak,
Bizi çok kötü uyandıracaklar,
Tarih bunu böyle bilsin,
Biri de demedi kimse demesin.

(20 Ocak 2013 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Kerpe

Gri kayalar efsunlu dudaklarıyla öpüşüyordu,
Denizin kuytuluklarında suyla,
Yanakları kızarıyordu denizin gün batımında,
Ve bizi fark ettiklerinde,
Bu sıcak kasabanın,
Tuz tadı vardı suyla buluşan taşlarının dudaklarında.
Biz aşkın dansını seyrediyorduk,
Hiçbir kareyi aklımızdan kaçırmıyor,
Dönüp, dönüp bakıyorduk,
Güzelliğin, yakınında.
Doğada kuytuluğu seviyormuş,
Tombul yanaklı bulutların sisli baskısı altında,
Deniz, dağ ve güneş her zaman ki gibi,
Kendi tadında,
Kerpe çok körpe bir koydu,
Sular kayaları basamak gibi oydu,
Bizi buraya çeken belki de buydu.
Bize olan yakınlığından belli,
Güneşe doğan bir günün akşamında,
Çıkıntılı basamakları merdiven gibiydi,
Çıkabildiğiniz kadar güzelliğe çıkıyorsunuz,
Doyumsuz bir güzelin ulaşılmaz duruşu gibi,
Sahiplenip dokunduğunuzda.
Deniz mi karanın içine girmişti,
Kara mı burnunu denize sokmuştu,
Tam belli değildi,
İkisi de bu sırrı belli etmiyordu,
Hallerinden belliydi.
Her şeyin kıyısı çözülmez bilmecenin,
Başlangıcı gibiydi.
Bir anda bir rüzgar,
Bir hırçınlık geliyor,
Dalgalar sevgilisiyle boy, boy buluşuyordu.
Gecenin ışığı sanki gündüze yansımıştı,
Bir gizemler kıyısı gibiydi,
Kerpe,
Bizi yeni tanımıştı,
Bize göre körpe idi,
Bu anlatılmaz, yaşanmalıydı,
Denizle, karanın hiç bitmeyen,
Tutkulu vals buydu.
Biz yeni tanımıştık onu;
Kerpe; küçüktü, körpe idi,
Kutu, kutu evleri,
Sıcaktan bunalmış insanlar denizde sere serpe idi,
Ama kendini kendi yapan,
Özellikleriyle, güzellikleriyle Kerpe körpe idi,
İzlerinden anlaşıldığı kadarıyla,
Bir hırçın, bir sakindi.
İçine süzülen mağaraları bize bir doğal telkin idi,
Bizim geleceğimizi biliyordu da;
Ondan mı bu kadar bezendi.

(30 Ağustos 2008 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Öfkelerimizin yenilgi aynaları

İçe çekilen zamanın avare saatleri,
Rüyalarımız.
İçimizdeki saklı korkularımız,
Gerçekleşince görürsün der gibi,
Dilsizleşen bir anın karanlığı,
Ona çalıştığı anı iyi değerlendiren,
Bilincimiz,
Kimi zaman hiçleştirmeye kadar varan,
Her zaman da hiçleştirmeye varmayan,
Anlamayı anlatan,
Hayatımıza anlaşılmayı katan,
Rüyalarımız.
Yeni düşünce yollarımız,
Kapı aralayan kulvarımız,
Yalan mı gerçek mi diye sorduklarımız,
Belki de öfkelerimizin yenilgi aynaları,
Rüyalarımız.
Ölüm karşısında ölü gibi yaparak,
Hayatı savunma halimiz,
Bir bu kıyıda hep varız,
Aslın da bu bizim kendimizle kavgamız,
Rüyalarımız.
Vuruk, çatlaklarımız, çizikler,
Özürlerimiz, zayıflıklarımız,
Yüklendiğimiz,
Çekemediğimiz,
Çektiklerimiz,
Ağır yükümüz,
Rüyalarımız.

(4 Nisan 2011 Beykoz İstanbul)

Önder Karaçay

Öldüğünde insan sıfır kilometre

İnsan ruhunun dünya üzerinde,
İyilik gücü olduğuna inanan,
Bir insandı,
Radikal ve idealistti,
Her insanın, hayatına gelenleri kabul ettiğinde,
Gerçek bir fark yaratabileceğine kuvvetle inanırdı,
Basit bir insandı,
Büyük kitapları, güneşin doğuşunu, gün batımını, yıldızlarla dolu geceleri ve ara sıra kalın bir dilim keki kokusuyla,
Hepsinden fazlada insanları severdi,
Hayatını insanların hayatını kolaylaştırmak için harcadı,
Zamanında çok hatalar yaptı,
Ama onlardan ders aldı,
Pek çok kişisel acı çekti,
Ama bunlar sayesinde büyüdü,
Hiçbir zaman korkularından kaçmadı,
Tersine onlara doğru koştu,
Özgündü,
Özgürdü,
Sakindi,
Cesurdu,
Ve sevgi doluydu,
Öldüğünde yaşını sıfırlamıştı,
Yeni bir hayata hazırlık için,
Sıfır kilometre gitmek istiyordu zaten,
Pek çok hayatı etkilemişti,
Şimdi sıfır kilometre olarak kendisi etkilenmişti,
Ve şimdi özlenen olmuştu.

Önder Karaçay

Ölüm

Ölüm;
Vaktinden önce beynimi hep kurcalardı,
Beklemediğim bir anda,
Davetsiz misafir gibi geldi.

(08 Aralık 2011 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Öteki tüketenin yolunda

Öteki tüketenin yolundayız,
Hayatın bize görünen tarafının anlamsızlığından dolayı,
Hem kendi umutsuzluğumuz hem de tüm insanların umutsuzluğuna,
Çare olma arayışımızda,
Tüm baskın duygulara karşı,
Zorlu kapıları aralayarak,
Ulaştığımız zamanın içerisinde,
Gönül akıtmak her zaman olası olmuyor.
Bu duygular bizi bizden uzaklaştırırken,
Bizi başka bir bene dönüştürme zamanına kanatlandırır.
Beraberlikler ister uzun, ister anlık karşılaşmalar olsun,
İsterse tedirgin bir kopuş,
İnsanların bu geçişleri duygu ikliminin ola gelenleridir.
Bu olagelenlerin her birini hayatımızın bir yerlerine taşır dururuz.
Alışkanlığa dönüşenler devam ettirir,
Bazen sıkılır, başka geçişlere dalarız.
Neyi nasıl yaşamak istiyorsak,
Çoğu zaman belirleyici olan o olur.
Seçimlerimizde, bağlılıklarımız da hep bu şekilde biçimlenir.
Sıradanlığın ötesine geçebilenlerin yaşam sorgusunda;
Kendi olmak serüvenlerinin bir yansıması var.
Bu aslında bir ayrılık gibi algılansa da,
Gitmeyi seçen özgürlüğün, kendi içinde kalmayı sağlayan tarafı değil midir?
Hayat yorgunu olarak, hayatın tedirgin yalnızlığının kollarında,
Bir kaybetmişe yüklenen yükler gibi,
Adasız bir denize yüzer halimizle,
Kendimizi değil de başkasını seçersek mutlu olabileceğimizi sanırız.
Belki de yanılığlarımızın başlangıcı bu duygudur.
Benliğimizden ne kadar uzaklaşırsak,
Uzaklaştığımız benliğimiz bizi bu suretlere dönüştürür.
Anlamaların ötelendiği,
Anlamsızlığın değiş tokuşunda,
Ruhun dinginliğini kaybettiği anda olur bütün bunlar,
Avuntulu bir hayatın gel geçine işte böyle bağlanırsak,
Sürü halinde hep birlikte aynı duygularla,
Çağımızın nevrotik zamanlarının efendisi olma bakışımızı hiç kaybetmeden,
Oysa kendi içimizdeki yoksulluğun, yoksunluğun, çöllüğün farkında bile değiliz.
Neden ve niçin sorgulamalarını farkında olarak yaşayabilseydik,
Kendimizden uzaklaşıp başka bir bene dönüşmemizin kolaycılığına daha kolay sığınamaz,
Uyurgezer gibi kendimizi bırakmaz,
İçimizden uzaklaştıramadığımız kendi iç sesimize rağmen belki de bunları yaşayabilirdik.
Oysa bilmeliyiz ki içimizdeki ses bırakmaz bizi,
Yeryüzünün diğer maskelerine bürünmeye,
Toprağın bizi kucaklayıp eritmesine kadar zamanımız olurdu,
Hayatımızı öteki tüketenin elinden bir kurtarabilirsek,
Yerde, gökte ve tüm ilişkilerimizde tuz buz olup yitip gitmeyeceğiz.
Biz bizi bizimle olanları taşıma bilincinden yoksunuz,
İçimizdeki varoluş zenginliğinin farkında olmadığımız için,
Maddi değerlere kavuşma isteği için bu kadar yoksul bir düşünce içerisindeyiz.
Anlamsızlık duygusunun her gün biraz daha çoğaldığı günümüzde,

Kendimizi bu anlamsızlığın içerisinden çıkararak,
İ sesimizle yol almanın yolunda olursak,
Öteki tüketenden kurtuluruz.
İnsanlar kendi seslerine dönmeli,
Kendi olamayan birinin öteki olamayacağını bilmeli,
Yoğunlaşan kopuş, ayrılış ve yalnızlaşmanın,
Kucağında artık yer kalmadığını bilmeli...

(11 Ekim 1998 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Resmini çizersiniz

Gökyüzünün mavisine gözlerinizi değdirdiğinizde,
Kanat çırpan kuşların;
Özgürlüğün, serbestliğin, aşkın, barışın, kardeşliğin,
Sevginin, dostluğun, uçmanın,
Resmini çizdiklerini görürsünüz.
Belki de gözleriniz çizer bu resmi bilincinize.
Gözyaşlarınız akıyorsa bilin ki!
Umutsuzluğun havuzu doluyordur.
Eğer o gözyaşları sevinçten değilse.
Unutmayın ki; insanlık onurunu çiğneyen her zalimlik,
Kardeşliği bozmuşsa, kallesliğin resmini çizersiniz.
Bir gün gelir o da hesaba durur.
Geç olsa bile güç olmaz.
Her toplumu savaş çiğirtkanlıkları değil,
Barışın yelkeniyle özgürlüğe açarsınız.
Gökyüzüne baktığınızda çocukların ve masum insanların üzerine,
Bomba atmak için kanat çırpan kuşa benzeyen,
Sesten hızlı jetleri gördüğünüzde,
Gökyüzünün maviliğinin kaybolduğunu,
Kara bulutların üzerinize çöktüğünün resmini çizersiniz.
Uzaklara gömülmüş gençliğin hayalleri,
Demir sürgülü kapıların gıcirtı sesi duyulur bu ülkede,
Hücrelerin insanın hücresine hükmettiği iç içe geçmiş,
Dehlizlerinden geçerken nasıl sessiz kalabilir ki insan.
Seven, sevilmeyi bekleyen,
Gözlerin sımsıkı yumulduğu yaşama özlem,
Duyanların resmini çizersiniz.
Kül rengi bulutları hiç sevmem,
Barut isı taşırklar, yağmur yüklü değiller o bulutlar,
Dağılmaz kül rengi bulutlar, dağılır umutlar,
Sevgi dolu yürekler ağlar,
Bu örtünün kaldırılışının resmini çizersiniz.
Yalnız ve çaresiz kalmış değilsiniz,
Yüreğin avaz avaz istersen bağırabilir,
Soluk ve silik olmayan yürekleri çağırabilir,
Sen bildiğin yoldan yürümeye devam et,
Arkana bakma peşine takılanlar olabilir.
Bu hale geldik deyip çaresizliğin resmini çizersiniz.
Gökyüzü maviliğini bir daha gösterirse,
Bu mavilikle kendini yıkayan kuşların,
Uçan yalnız bir bulut yerine,
Kalabalık, coşkulu, yaşam dolu resmini çizersiniz.

(20 Mayıs 2003 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Sebebi insandır

Dünya mükemmel bir yer değilse,
Sebebi insandır.

Çünkü dünyanın iyi bir yer, uygar bir alan,
Olması insanların yaptıklarının bir sonucudur.

Temiz bir kent, temiz olmayan bir kentten uygarsa,
Operası, müzesi, heykeli olan, olmayandan uygarsa,
Okumuş fakiri, zengin olmuş bir ağadan daha uygarsa,
İnşaat yasağına uyan, uymayandan daha uygarsa,
Rüşveti almayan veya bilmeyen bir toplum, alandan veya bilenden daha uygarsa,
Bunun sebebi de insandır.

Uygar olup insanları öldürmek için silah üretip,
Bunun üzerinden çıkar sağlamak uygarlıkça,
Uygarlığında gelişmemiş bir kavram olduğunun,
Ya da bu anlama gelmesinin sebebi,
Yine insandır.

Gelecek geçmişten daha önemliyse,
Ve Türkiye'de insanlar 'Ne olacak halimiz? '
Diye sormuyorsa?

Veya soruyor da, bir çare bulamıyorsa!
Neden biz bu haldeyiz?

Uygarlık bize bir türlü gelmiyorsa,
Bunun sebebi de insandır.

Büyüyen şirketleri,
Şeffaflık adı altında,
Halkı soyarak büyüyorsa,
Yüzünde gülücük olmayan,
Mutlu olmayan insan bolsa,
Bunun sebebi de yine insandır.

(23 Nisan 2012 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Sonsuza kadar yatma vakti gelmeden

Yaşamımız boyunca ne kadar çok şeye sahip olursak olalım,
Hiçbirini yanımıza alamayacağız.
Kalplerde yaşamayı becerebilmişsek geride,
Ölmemiş olabiliriz.
Yaşamımızdaki aksilikler içinde,
Birçok lütuf bulundurabiliyor,
Bir üst seviyeye taşınmamız için bize dersler veriyor,
Bir kapı kapandığında diğer kapı açılır,
Kapanan kapıya öyle uzun bir pişmanlıkla bakarız ki açılmış kapıyı göremeyiz.
Kazara yaşamlar bizi cehennemde sürüklemeye,
Cennette ise dümende olmamıza imkân verdiğini şükürler olsun geçte olsa anlıyoruz.
Hayatta neyin önemli olduğunu yeniden düşündüğümüzde hepimiz,
Küçük ödüllerin adayı olarak sıvazlanan bir sırt,
Kulak arkası öpücük,
Harika bir yemek,
Muhteşem bir günbatımı,
Sıcak bir çorba,
Soğuk bir bira gibi fani tadı,
Küçük ödüller gibi büyük mutluluklara dönüştürebiliriz.
Bolluk dünyada dolaşan bir enerji,
Bu enerjiden ne kadar açığa çıkarırsak,
O kadar da size geri döner,
Dünyaya tek amaç için geldik,
Burayı daha iyi bir yer haline getirmek için bizden öncesi ve sonrası olduğunu var
saydığımız için,
Ve eğer geldiğimizden dünya gittiğimizde daha daha iyiyse kaderimizi gerçekleştirmiş
oluruz.
Şükürler olsun uyanışım erken oldu,
Ölümlerle burun buruna gelmeden yaşamın gerçek anlamını keşfedilemiyor,
Iskaladığımız şeylerin farkına o an varıyoruz.
Hayata karşı harekete geçmezsek onun bize karşı harekete geçtiğini öğreniyoruz,
Tuhaf bir dünyada yaşadığımız kesin, onu tuhaf hale getirenin bizim olduğumuzda
kesin,
İğne ucu büyüklüğünde bir yeri füze ile vurabiliyor,
Ama karşı caddeye taşınan yeni komşumuzdan habersiz kalabiliyoruz.
Dünyayı değiştirmeye istekleniyor,
Kendimizi değiştirmeyi aklımızın ucundan bile geçirmiyoruz.
Değişecekse başkası değişsini oynuyoruz,
Yaşamak için ayağa kalkmaya çalışırken,
Sonsuza kadar yatma vakti gelmiş oluyor.
Şükürler olsun ki uyanışım erken oldu.
Yaşam manzaram el değmemiş olmalı,
Yalın, doğasına son derece bağlı,
Kendinden büyük bir şeyin parçası gibi olabilmeli,
Ulaşmak istediği yerin ısrarcılığına sahip,
Para yerine amaç peşinde koşan,
Biri olduğuma şükürler olsun.
Önemli olan yaşamdan aldıklarım değil yaşama verdiklerimdir.
Son sınav ölümdür,
Şükürler olsun ki uyanışım erken oldu.

(17.07.2008 - Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Şart mı?

Bu dünya'da insanın insan gibi yaşamaması şart mı?
Savaşlar, savaşlar, savaşlar,
Ölümler, ölümler, ölümler,
Terör, terör, terör,
Şiddet, şiddet, şiddet,
Daha bunun gibi neleri görmezden gelip görerek yaşıyorsa!
İnsan gibi yaşamamak şart mı?
Bir tek benim için değilse,
İnsan ne ile yaşar ki!
Sömürü, işgal, göç, işsizlik, tehditler,
Bunlar bize uzak mı?
Toprak, para, mülk, baskı,
Hepsi üst üste yetse bile!
İnsan gibi yaşamak şart mı?
Sadece güzel ahlak, doğruluk, dünyaya iyi bir isim,
Bırakmak şart değilse!
Bunu bile abesle iştigal bir düşünce olarak görenlere karşı,
Benim mirasım bu olacak dediğimde,
İnsanlık bunu da mı duyacak demek şart mı?
Hoşgörü, sevgi, saygı, uzlaşma yerine,
Kin, nefret, düşmanlık, kötü hırs ve baskıyla,
Saldırgan, sorgulama kabul etmeyen,
Müsamahasız kişilikler üreten,
Bir insana dönüşmek şart mı?
Kendini başkalarının yerine koyan,
Araştırmacı, paylaşımcı, üretici, bütünleştiren, olmak yerine,
Üzen, kötüye sevk eden, hep haklı çıkmaya çalışan,
Kendini hep haklı görmek şart mı?
Kinle, nefretle, öfkeyle, düşmanlıkla, çatışmayla,
İnsanlığın hatırlanması şart mı?
Aksi her şey yok oluyor veya garipseniyorsa,
Demek ki şart!

(31 Ekim 2009 Soğanlık- Kartal / İSTANBUL)

Önder Karaçay

Toprak

Toprak;
Bir tohum karşılığında verir bir bostan,
Ey insanoğlu;
Sen hiç böyle bir karşılık gördün mü herhangi bir dosttan.
Ümit kesilmez topraktan,
Aç bırakmaz,
Arı gibi,
Renk, renk çiçeklerle beslen.
Secdeye dur,
Aç ellerini arşa çıksın sesin,
Şükürle,
Rabbine seslen.
Bir gün sen de toprağa düşecek,
Dirileceğın güne tohum olacaksın,
Sirtına iyi yaslan.

(26 Temmuz 2011 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Yaşamak

Gökyüzü altında nefes almak gibi, bir direniştir yaşamak,
Yok, öyle boş vermek, alanı başkalarına bırakmak,
Nefes almaktan vazgeçmek,
Işığı terk edip karanlığa dalmak,
Zor iştir yaşamak, kişilikli olmak,
Palamudun, lüferin tadını unutmamak gibi, güzel olana bağlanmaktır yaşamak,
Kaybettiğin şeyin yerine yenisini koyarıma inanmak yoktur,
Haysiyetli insanın dağarcığında, yoktur teslim olmuş gibi yaşamak,
Ülkemiz insanına, yaşanan kaosun kenarında durup bakmak,
Anladığı halde anlamamış gibi bizde yoktur yaşamak.
Kaosun kenarına itene direniştir yaşamak.
Hayatın hızının içimizde oluşturduğu boşlukları çoğaltan,
Telaşsız sürücüsü olmamaktır yaşamak.
Hayatın anlamı ölümdür ilkesi ile her işimizi ölüme bağlamak,
Değildir, ölümü de unutarak yaşamak.
Her şeyi boş verip zamanı,
Eşref saatine bırakmak değildir yaşamak.
Yerine göre seferberlik, yerine göre,
Seferberlik değildir yaşamak.
Yöneldiğiniz her şey özgürlüğünüzü kısıtlıyorsa,
Sizin özgürlüğünüzden daha değerli değildir başka türlü yaşamak.
İş odur ki; başaracağın en önemli iş,
Bu zor zamanlardadır yaşamak.

(18 Ocak 2013 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Yazmak

Yaşanan zamanın neler içerdiğini görünce,
Yazmak için ne çok nedenim olduğunu düşünürüm.
Dünyanın bir çerçevesi olmasa dışına çıkıp insana ve hayata ait ne varsa olup bitenlerin
seyrinde olmak öfke havuzlarında boğar beni!
Vicdan duygum bir kabarırsa,
Bunu derinden hissetmem işte o an başlar.
Yaşananlar size dönük olmasa da,
İçim de, insanın bu denli aşağılanmasına,
İnsanlık onurunun hiç sayılmasına,
Dünyanın hoyrat bir yer olarak kullanılmasına,
Her canlıya yapılan ezaya itirazlarım olur,
Benliğim vicdan duygusu ile kaplı olduğu için bundan kaçamam,
Öyleyse öfkem besler beni,
Öfke duyduğum için mi yazıyorum,
Hayat öfkenin yanına hüznü de ekler mi?
İşte insanın bu yanı yalana dönüktür.
Yalanların doğurduğu öfkeyle yaşamak,
Yazmak cesareti verir.
Vicdanımın nasıl sızladığı kelimelere ve cümlelere vurur,
Her şeyin iyileşeceğini sanırız.
Öfkeniz zaten bu yüzdendir.
Hayat değişmeli, yalanların yerini iyicil düşlere bırakmalı diye,
Bunun güç olduğunu yazdıkça anlasam da yine yazmaktan vazgeçmem.
Öfkemi serin bir yalnızlığa sarsam da,
Yazmaktan başka çare bulamam ki,
Hüznün,
Parçalı hayatların,
Kedere salınan insanların yaşamlarının vazgeçilmez yanlarında yetmez sizi yazmaktan
alıkoymaya,
Bizim ötemizdeki hayatlarda,
Giderek körleşen,
Sağırlaşan bir yaşamın karşısında,
Sizde bunlara yazarak dur demek için öfkenize sığınır kendinize öfkenizi liman
yaparsınız,
Yaşadığım çağın seyrine ne bakayım,
Hala insanlar vahşi bir şekilde öldürülüyorsa,
İnsanın dramını görmezden gelip de yazmayayım mı?
O yüzden hayatın iyi yanlarını görmek yetmez.
Ötesine de bakmak gerek,
İşte o kıyılarda,
Acı ve sevginin,
İyi ve kötünün,
Umut ve umutsuzluğun var olduğunu görmek için,
Yazmak için daha ne sebep ararsınız ki,
Yazmakta bir bakıma konuşmaktır.

(27 Aralık 2012 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Yazmalı

Yazmalı bir kızı da yazmalı,
Yazmaya değer bir sözü de,
Yaşam akıp giderken,
Unutulmasın diye,
Yazmalı yaşanmışlığın izini de,
Yazmalı.
Yaşadığınız günlerin yeniden karşılaşma anları olmalı,
Her anınız bir anıya dönüşmeli,
Fark edemedikleriniz kalmamalı,
Biz zaman sonra pişmanlığı,
Gelip bizi bulmamalı,
Geçmiş biriktirmek geçmişe bağlanmak değil ki,
Bir daha yaşanamayacak olmasından dolayı önemsenmeli,
Geçmişsiz bir geleceğin olmayacağını bilmeli,
Eğer bir yaşam anına dönüşmüşse yaşanmış bir yaşamdır,
Yazılmaya değer kılınmışsa da kılınmamışsa da yazılmalı,
Yazmalı bir kızı da yazmalı,
Yazmaya değer bir sözü de,
Yaşam akıp giderken,
Unutulmasın diye,
Yazmalı yaşanmışlığın izini de,
Yazmalı.
Kayda geçmiş anılar ortak belleğimiz olmalı,
Tarih budur işte çağdan çağa taşır insanı,
İbret olur insanlığa insanlığın bu yanı,
Yazılmazsa kim bilir ki yaşananı yaşanmayı,
Biriktirilmiş bir hayatın anlamını,
İnsanın kendi öyküsü ekseninde, kendi yordamına uygun,
Tarihe not düşmeli, tarih sahnesinden düşmemeli,
Tanıklığını yaşadığımız hayatımız taçlanmalı,
Zamanı gelince demeden,
Yaşanmışlık ertelenmeden,
Gün gün silinmeden,
Yazmalı bir kızı da yazmalı,
Yazmaya değer bir sözü de,
Yaşam akıp giderken,
Unutulmasın diye,
Yazmalı yaşanmışlığın izini de,
Yazmalı.

(13 Şubat 2003 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Yedi tepesi, dokuz adası

İstanbul'un yedi tepesi dokuz adası var.
Karasına dizer gibi;
Denizine de dizmiş tepelerini!
Büyük Adası, Heybeli Adası,
Burgaz Adası, Kınalı Adası, Yassı Adası, Sivri Adası,
Kaşık adası, Sedef Adası ve Tavşan Adası,
Sanki İstanbul'a ait olmayan mavisi,
Çiçekler içinde bahçesi,
Köşkleri, tarihçesi,
İstanbul'un kalmış tek sayfiyesi,
Bütün bu güzellikler ne çare ki!
Şehrin yerliliğine kendini katamayışını,
Nasıl anlatsam bilmem ki!
Belli değil kimin neresi?
Yerlisi, yabancı,
Sahipsizliği tek sancısı,
Belirsizliğin acısı,
İstanbul şaşkınlığının her yerde abidesi,
Tepelerine tırmanır durur,
At arabası,
Bize, özümüze ait yapılan her gezi,
Sokaklarında tarih olmuş yazarlar alır sözü,
Adalar yeni mi İstanbul'un gözü,
Bakıyoruz göz dikmişler dokuzuna, yedisine,
Hangi yerin var kaç adası, kaç tepesi,
Tarihe sığmaz yarısı,
Prens adaları diyorlarmış,
Onların bu tek payesi,
Yumuşak havası,
İnsan istiyor ki oynayası,
Gösteriyor aynası,
İstanbul böyle güzel, böyle tam oluyor,
Yedi tepesi ve dokuz adası.

(23 Ekim 2007 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Yeryüzüne özgürlükleri yağıyordu aralarından

Dün gökyüzü bahçesini seyrediyordum,
Ne kadar kanatlı varsa hepsini seyrettim.
Renk renk, alaca bulaca birer avize gibi duruyorlardı,
Ne güzel bir şölene denk gelmişim,
Dakikalarca izlemiştim geçişlerini,
Martıların sesine alışıyordum ki;
Leyleklerin hışırtıyla kanat çırpınışlarına dalıyordum ister istemez.
Kanat çırpmadan uçuşlarında bile,
Yeryüzüne özgürlükleri yağıyordu aralarından.
Rüzgarla şiddetlenen bir yağmur gibiydiler,
Yazın sonuydu, Ağustos ayı bitiyordu,
Belli ki göç ediyorlardı kuşlar,
Sevinçle, huzurla, yeniden gelebilmek niyetiyle,
Yaşamak için özgürlükten, özgürlüğe uçuyorlardı,
Kuşlar gökyüzünü avuç içi gibi biliyorlardı,
Biz insanlar daha yeryüzünde eşit paylaşmayı bile öğrenemedik.
Kanatları, gözleri pusula gibi kuşların,
Özendim doğrusu yön bilinçlerine, özgür kanat çırpınışlarına,
Özendim.
Dünyayı yaz-kış köşesi diye mesken tutmuşlar,
Hiçbiri birbirinin yaşam tarzına karışmıyor,
Birbirlerine o kadar saygılılar ki;
Güle, güle yapıyorum ellerimle,
Yine beklediğimi söyleyerek, geldiğinizde buraları umarım yine aynı bulursunuz,
Konacak bir yer ararken beton yığınlarıyla karşılaşmazsınız,
Geldiğinize pişman olmazsınız.
Keşke size söz verebilseydim, buraları bıraktığınız gibi sahip çıkacağıma,
Gücüm yeterse doğayı tahrip edenlere,
Birkaç şiir daha yazarak engel olmaya çalışmaya,
Söz veriyorum.
Gelmeyin diyemiyorum,
Özgürlüğü bir tek sizde bu kadar özüksedim,
Güle, güle gidin, güle, güle gelin,
Göçebe bir toplumun üyesi olmama rağmen,
Sizinle gelmek cesaretimi bile denemiyorum,
Sahip çıkabilirsem buralara sahip çıkmaya çalışacağım,
Aldım selamınızı kanatlarından,
Özgürlüğünüzü havada soldurmayın,
Biz insanlarsa;
Göç yollarına özenir, oç yollarına düşeriz.
Siz bize bakmayın,
Güle, güle gidin, gelin,
Yeryüzüne özgürlük yağdırın, kanatlarından.

(18 Ağustos 2011 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Yeter artık bitsin bu dünyanın çilesi

Kendini ayrıcalıklı zanneden insan,
Oysa her canlı gibi dünyanın ayrıcalıksız üyesi değil mi?
İnandırılmışız bir kere doğadaki her şeyin insan için yaratıldığına,
Tüm dünyayı kendimize ait sanıyoruz,
Kâr çoğaltanlara, sömürenlere katılıyor, kanıyoruz,
İyileşmiyor yaralarımız,
Depremler, seller, değişen iklimler mesaj veremiyor,
Altında kalıyor, ölüyor, kanıyoruz.
Dünyanın insanlara ait olması yerine,
İnsanların dünyaya ait olduğunu keşfedemiyoruz.
Dünya doğallığından şikayetçi değil ki!
İnsanoğlu ise tüm doğal değerleri tahrip peşinde;
Ne için?
Çıkar için.
Değer mi?
Değmez tabi ki!
Değmemesi için;
İnsanlığın sermaye biriktirenlere katılmaması,
Yani kapital için sömürülmemesi,
Ve bunun için de doğayı sömürmeye mecbur kalmaması gerekir.
İstiyorsak suyu içilebilen deresi,
İçine kanalizasyon akan denizlerimizdeki balıkların bizi terk etmesi,
Kestiğimiz, yaktığımız ormanlar yüzünden toprağımızın çölleşmesi,
Dumanı çıkan fabrikaların çevremizi kirletmesi,
Yeni mi akılları başına geldi gözü doymayanların,
İkiyüzlü sürdürülebilirlik istemesi,
Kaybetme tahammülü olmayanların kirlenmesi,
Yeter artın bitsin bu dünyanın çilesi.

(23 Ocak 2009 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Yıllanmış acılarla ben ne arıyorum?

Gerçekleri bazen hayalimde çoğaltıyor, bazen anılarımla anıyorum,
Yepyeni bulutlar bana daha serin geliyor,
Belki de böyle yaşamı daha derin soluyorum,
Duygularımın sağanağına yakalandığımda,
Ağaçların arasından ışığın yolunu bulmaya çalışıyorum.
Kuşların kanat çırpınışlarını duyduğumda,
Kapıdaki çocuklarımın cıvıltılarını özlüyorum.
Minik elleriyle ayakkabı boyayan çocuklara,
Ayakkabı boyatmaya kıyamıyorum,
Hele sakız, kağıt mendil satan çocuklara bakmaya bile cesaret edemiyorum.
İşçilerin ölüm haberleri asgari ücreti düşündürüyor bana,
Neden emeği ile çalışana asgari ücret,
Neden sermayeye azami kar anlayamıyorum.
Ne iş olsa yaparım diyen işsizleri,
Tarlalarda ekmek kaybetmiş gibi ekmek arayan ırgatları,
Buna benzer umut kovalayan insanları,
Sevgiyi ve sevgisizliği,
Tinerici çocukların o hale gelmelerinin gerçeğini,
Ülkemizi kendilerine kurtuluş sanan Afrikalı, Hintli kaçakları,
Tüm zamanların doğuşunu, batışını,
Güneşin doğuşu ve batışı gibi,
Ağartıyor ve kapıyorum.
İnsanın avucundan su içen kuşun çırpınışında arıyorum,
Gözlerim buğulandıkça içimde acılar yıllanmaya başlıyor,
Şanki sonra yıllanmış acılar içeceğim gibi,
Ülkenin sesi soluğu çıkmayan insanların,
İçimi yakan türkülerinde, suyun saydamlığında,
Uçurumların bile kendisine artık benzemediğini,
Seslerini, soluklarını duyamadığım da,
Kapalı ufuklarda çare arıyorum.
Elimdeki mızıkayı çalmaya başladığımda,
Niyeti yağmur olmayan bulutlar üstüme üstüme yağmaya başlıyorlar.
Ne birbirine benzeyen iki gün, ne gece biliyorum,
Ne de gönlüme bakan aynı bakışları bulamıyorum!
Bilmiyorum!
Yıllanmış acılarla ben ne arıyorum?
Bilmiyorum!

(29 Kasım 2009 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Yolculuklar

Değiştirir insanı yolculuk, yol gösterir, aydınlatır.
Gcebe kaldığınız an başlar yolun anlamı içinizde,
Yola ıkma zamanı gelmeden başlatırsınız içinizdeki yolculuğu.
Gideceğiniz yer size kendini anlatma fırsatı bulamadan siz ona doğru bir bakışla kuşanırız.
O kıyıya geldiğinizde kendinizi yalnızlaştırır,
Gidip dönmeme veya başkalaşarak dönme düşüncesi yedeğinizdedir.
Kaygılar korkulardan kaynaklanırsa,
Gidip görme isteği, yolun, yolcunun seyrini değiştirir.
İflah olmaz yolculardan olursunuz.
Seçerek, bilerek gittiğiniz zamanlarda yolculuğun size neler kattığını bilirsiniz.
İ gözünüz başkalaşır, gördükleriniz ve gzlemlerinizle,
Bunlar sizi yolda ve yolculukta arınma kıyılarında gezdirebilir.
İçinizde gitme görme itimi varsa her şey sizin ilgi alanınız da yer alır.
Her toprak her yere uzaktır.
Gitmezseniz göremezsiniz.
Grmezseniz anlatamazsınız,
Anlatamazsanız yaşamazsınız,
Yaşayamazsanız topraksız kalırsınız.
Hiçbir toprak siz kabullenemez.
Kendi varlığınızı topraklara ancak yolculuk yaparak kabul ettirebilirsiniz.
Gitmediğiniz veya gidemediğiniz yerlere ait bilgi ve duygulara sahip olmazsınız.
Gidemediğiniz yer sizin olmaz.

(01 Eylül 2009 Soğanlık Kartal İstanbul)

nder Karaçay

Zaman size yer açmayacak

Hayat sizin hayatınız,
Orada kendi zamanınıza yer açmalısınız.
Tutkularınızı keşfederek,
Sevmeyi yeniden deneyerek,
Bağlanmanın dili olmadan,
Hatta bağlanmanın diline dolanırsak,
Kendimizi çözerek,
Gerekirse gitmeyi seçerek,
Bazı şeyleri göze alarak,
Her an ölecek, hiç ölmeyecekmiş gibi,
Her güne başlayarak,
Kendi zamanınıza yer açmazsanız,
Zaman size yer açmayacak.
Unutmayın hayatta noktaları,
İleriye doğru birleştiremezsiniz,
Noktalar geriye doğru birleşir.
İleriye doğru birleşeceğine inanmalısınız.
Bizi yaratana inanarak,
İnancınızı cesaretlendirmelisiniz.
Şürekli tüketen,
Üşenen,
Özenen,
İnançsız olmanın bir zamanı olmayacak,
Siz hayatınıza sahip olmazsanız,
Hayat size sahip olmayacak,
Siz kendi zamanınıza yer açmazsanız,
Zaman size yer açmayacak.

(14 Eylül 2001 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Zaman ve insan

Bizden önce de var olan,
Bizden sonra da var olacak olan,
Zaman,
İyi yaşadı ya da yaşayamadı,
Bunu sınırlayan,
İnsan,
Yaptıklarımızı, bıraktıklarımızı,
Adımızı en son söyleyecek olan,
Zaman,
Ölümün ötesine geçebilecek,
İsim ve eserler bırakabilecek,
İnsan.
Yaşamın önemli kısımları akıp giderken,
Sonraya ertelenen mekan,
Zaman.
Güzel bir teknede yolculuğun,
Yönünü belirleyen kaptan,
İnsan.

(03 Mart 2012 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Zamanın son ustası

Gençliğim kapanan bir zamanın,
Uğultulu çarşılarında gezinen,
Bir bakışın yorulması gibi geçti.
Hep hayata çekimser kalmış,
Olmanın özleminin nesini,
Anlatmalı bilmiyorum,
Etrafıma baktığımda,
Barut kokusu, yalan, korku,
Cinnet ve komplo dolu,
Her biri birbirinin taciri gibi,
Sürekli renk değiştiren ortamlardan,
Neredeyse gidecek yer kalmadı.
Konserlerde sazını kıranlar,
Biz böyle değildik deyip geçmiş,
Anlatmaya çalışanlar,
Bardağıımızdaki çayımızın tadını,
Elimizden alanlar,
Parayla - imanı dengeleyemeyenler,
Yok yere ölenlerin,
Kendi payına öldüklerini söyleyenler,
Ve vatan söz konusu olunca işi değiştirenler,
Size söz nöbeti tutturarak,
Zamanın son ustası yaparlar.
Hayatın kanayan yerleri,
Beni acıttığı müddetçe,
Nöbete,
Birlikte sessizliğe,
Birlikte konuşmaya,
Yeri geldiğinde kıpırtısız durmaya,
Kendini duvar arkalarına saklamış insanları anlamaya,
Zamanım yeter mi bilmiyorum!
Anlamadığım,
Gidilen her kıyıda,
Yabancıyı kesildiği yurdumun,
Alıp giden sözcüklerle,
Gittiğim yerlerin hatırlattıkları,
Aidiyet duygumu,
Kontrol ediyor bir anda,
Kendi yurdumda kendimi yabancı hissediyorum,
Beni zamanın son ustalığına davet ediyor,
Geçmişimle insanlara sırdaş olmak için,
Sazını kırana kadar çabalayan ozanları da,
Beyaz kağıtlar da bağırان yazıları da,
Sessizliğin cevabını da,
Zamanın son ustası bir esere,
Dönüşmeye çalışıyor,
Tam bir şiir tadına dönüşeceği esnada veya tadını anlayabileceğimiz anda,
Burnumuza yaklaşan bir yanık kokusu,
Yok ediyor tüm değerleri,
Para, hırs, menfaat,
Gerçek zenginliğin önünde olduğu müddetçe,
Zamanın son ustası olmak mümkün olmuyor.

(31 Temmuz 2008 Şarköy)

Önder Karaçay

Zamanın Őikayetçisiyiz

Ya zaman bizi taşır,
Ya biz zamanın içinde boğuluruz,
Günümüz insanları;
GeçmiŐte hiç olmadığı kadar,
Zamanın her anından,
Faydalanma fikrine,
Saplanmış durumdayız.

Öyle bir tempo ki!
Bir önceki günden daha hızlıyız,
Zamanın,
Dayanılmaz sınırlarındayız.

Hepimiz,
Bildiğimiz zamanlara,
Benzemeyen günümüz,
Rayından çıkmıŐ halimiz,
GeçmiŐin bir resmini bile bilmeyiz.

Dün dünle gitti,
Dünyanın yaŐı boyutunda hangimiz,
Kaldığımız süre kadar yılları kerteriz,
Bize kesintisiz gibi gelen,
Bu zaman akıŐına,
İster istemez kapılırız.

Gece ve gündüz,
Gölge ve aydınlık gibi,
Kendi çeliŐkili halimizden,
Kurtulamadığımız için,
Zamanın Őikayetçiyiz.

(02 Nisan 2011 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay

Zulüm çağı

İnsanlık küresel kapitalist emperyalist düzenin içinde,
Güçlünün hukukuna göre,
Yaşamak için kıvranırken;
Tırmanan huzursuzluğun doğuracağı,
Faturanın bu huzursuzluğu yaratanlara kesileceğini,
Deveden büyük fili unutanlar,
O zaman utanabilirler mi bilinmez.
Bu sistem insanı insan olmaktan çıkarmıştır.
Sonu belli olmayan girdaplarında işine gelmeyenleri saman alevi gibi,
Savurmaya devam etmektedir,
Savrulacak nasıl olsa çok,
Bunu bildiklerinden eminler ya,
Kapitalist ekonomide kanaat olmadığı gibi,
Kanaate ulaşma ümidi de kalmamıştır.
Ben merkezli kazanç pompalanmaktadır,
Bu kazancı tüketimle çılgın bir noktaya taşımaktadırlar,
Bu çembere takılan herkesle birlikte,
Bu piyasa kendisine çalışan bütün sistemlerini kurmuştur,
Bu çarkın dönmemesini sağlayacak kimse derhal sistemin dışına itilmektedir.
Tüketim çılgınlığı bir canavar gibi insanların kendileri tarafından büyütülürken,
Kendisinden kopmuş insan;
Bu canavara yetişebilmek için gece gündüz,
7/24 bu sisteme çalışmak zorundadır.
Yetmediğinde bu canavarı doyuracak başka bir yöntem bulmak,
Çare üretmek gibi bir sorumluluğu da taşıyarak,
Bu kemendi boynuna dolamış her insan,
Adımlarını hızlandırdıkça kendisine yetişememektedir.
Öyle bir kement ki hızlandıkça, o da kendisine seni hızla çekmektedir.
Durmak istersek sürükleyip parçalayacak kadar acımasızdır,
Bu canavar.
Koşmak istersen nefes nefese kalmanı bile yeterli görmez.
Hal böyle iken düşünmeye ve doğruyu bulma fırsatı bilinçli bırakılmayan,
İnsanlık; ne için yaşadığını bilmeden,
Harıl harıl kazanmaya ve harıl harıl tüketmeye,
Ve sonunda tükenmeye ram edilmiştir.
Ailesi, sevdikleri, doğası, sosyal hayatı,
Bir hiçtir veya bu eziyet onlar için değil midir?
Ne doğru bir söz söyleyecek ortamı,
Ne de doğru bir sözü dinleyecek insanı bulmakta mümkün değildir.
Günümüz insanının her işi iş olmuştur.
İnsanlıktan çıkış noktası iş.
Bu yanlış yoldan dönüş ancak;
İş hayatının, kendisini bu kazanç ve şirketlerin sahibi sanan zavallıların,
Kanaat sahibi olmaya başlamaları, ölçülü, eşit, paylaşarak, yardımlaşarak,
Kazanan ve ihtiyacı kadar tüketme zihniyetine bürünmedikçe,
Rahat ve huzur bizleri bulamayacak,
Bu çağın adı bu zalimler yüzünden,
Zulüm çağı olarak kalacak.

(07 Temmuz 2012 Soğanlık Kartal İstanbul)

Önder Karaçay